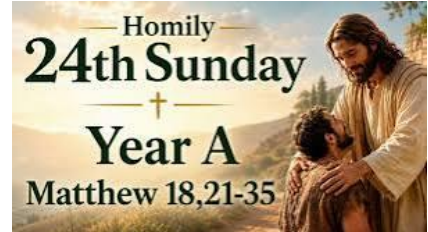
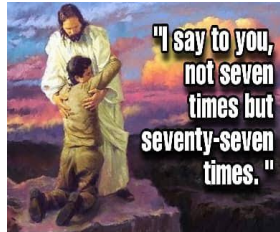

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 13 กันยายน 2026

บทอ่านวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 24 เทศกาลธรรมดา ปี A

- บสร 27:30-28:7 — จงให้อภัยเพื่อนมนุษย์ แล้วบาปของท่านจะได้รับการอภัย
- รม 14:7-9 — เราไม่มีใครมีชีวิตเพื่อตนเอง และไม่มีใครตายเพื่อตนเอง
- มธ 18:21-35 — อุปมาเรื่องผู้รับใช้ใจร้าย ผู้ได้รับการยกหน้มหาศาล แต่ไม่ยอมยกหน้เล็กน้อยแก่เพื่อน

สาระสำคัญของบทอ่านทั้งสามคือ: “ผู้ที่ระลึกว่าตนเองได้รับพระเมตตาเพียงใด จะไม่สามารถปฏิเสธพระเมตตาแก่ผู้อื่นได้”

“พระเจ้าทรงฉีกบัญชีหนี้ของเรา แล้วเหตุใดเรายังถือบัญชีของผู้อื่นอีกเล่า?”

ในคริสต์ศตวรรษที่ 11 มีชายหนุ่มชาวเมืองฟลอเรนซ์ชื่อ “โจวานนี กวัลแบร์โต” หรือภายหลังคือ นักบุญโจวานนี กวัลแบร์โต

พี่ชายของเขาถูกฆาตกรรม และตามธรรมเนียมของตระกูล เขามีหน้าที่ต้องล้างแค้น วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์วันหนึ่ง โจวานนีกับผู้ติดตามพบฆาตกรในตรอกแคบ ๆ เมืองฟลอเรนซ์ คราวนี้คนร้ายไม่มีทางหนี โจวานนีชักดาบออก เตรียมสังหารเขา แต่ชายคนนั้นกลับคุกเข่า กางแขนเป็นรูปไม้กางเขน และพูดว่า “วันนี้พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อให้อภัยท่าน โปรดให้อภัยข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระองค์เถิด”

มือที่ถือดาบของโจวานนีสั่น เขามองชายตรงหน้า แล้วนึกถึงพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน ในที่สุด เขาเก็บดาบ ก้มลงสวมกอดฆาตกรผู้ฆ่าพี่ชาย และปล่อยเขาไป

จากนั้น โจวานนีเข้าไปภาวนาในวัดซานมีนีอาโต อัล มอนเต ตามตำนานเล่าว่า ขณะที่เขาคูกเข่าต่อหน้าพระรูปพระเยซูเจ้าถูกตรึง พระรูปนั้นทรงก้มพระเศียรลง รวากับตรัสว่า “วันนี้ เจ้าไม่ได้ชนะฆาตกร แต่เจ้าชนะความเกลียดชังในหัวใจของตนเองแล้ว”

การให้อภัยครั้งนั้นเปลี่ยนคนถือดาบให้กลายเป็นนักบุญ และต่อมาเขาได้ก่อตั้งคณะนักบวชเบเนดิกติน วัลลอมโบรชัน

1. ความแค้นคือยาพิษที่เราดื่มเอง

บทอ่านจากหนังสือบุตรสิราสอนว่า: “ความเคียดแค้นและความโกรธเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ... จงให้อภัยความผิดของเพื่อนมนุษย์ แล้วเมื่อท่านอธิษฐาน บาปของท่านจะได้รับการอภัย”

ผู้มีปรีชาญาณไม่ได้บอกว่า ความเจ็บปวดไม่มีจริง หรือสิ่งที่ผู้อื่นทำกับเราไม่สำคัญ แต่กำลังเตือนว่า หากเราเก็บความแค้นไว้นาน ๆ ในที่สุด คนที่ทำร้ายเราอาจจากไปแล้ว แต่เรายังคงนำเขามาขังไว้ในหัวใจ ให้เขาทำร้ายเราซ้ำทุกวันโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย!

เราคิดว่าเรา “ขังเขา” ไว้ในคุกแห่งความเกลียดชัง แต่วันหนึ่งกลับพบว่า คนที่ถูกขังอยู่จริง ๆ คือตัวเราเอง

ความแค้นจึงเหมือนการดื่มยาพิษ แล้วหวังว่าอีกฝ่ายจะตาย

โลกของเราในวันนี้เต็มไปด้วย “บัญชีแค้น” ระหว่างประเทศ ระหว่างเชื้อชาติ ระหว่างศาสนา ระหว่างกลุ่มการเมือง กระทั่งระหว่างสมาชิกในครอบครัว บนสื่อสังคมออนไลน์ ความผิดเมื่อสิบปีก่อนถูกขุดขึ้นมาเพื่อทำลายคนในวันนี้ เราจำประโยคที่คนอื่นพูดผิดได้แม่น แต่กลับลืมถ้อยคำรุนแรงที่เราเคยพูดกับเขา มนุษย์มักเก็บหลักฐานเพื่อเอาชนะ แต่พระเจ้าทรงมองหาหนทางเพื่อช่วยให้ทุกฝ่ายเริ่มต้นใหม่

2. “เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” ไม่ใช่เรื่องเครื่องคิดเลข

เปโตรถามพระเยซูเจ้าว่า “ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขากี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่?” เปโตรคงคิดว่าตนเองใจกว้างมากแล้ว เพราะตามปกติคนเราอาจให้โอกาสเพียงครั้งสองครั้ง แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ไม่ใช่เจ็ดครั้ง แต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” พระเยซูเจ้าไม่ได้บอกให้เปโตรพกสมุดมาจดว่า “ครั้งนี้ครั้งที่ 489 แล้ว เหลืออีกครั้งเดียว!” ตัวเลขนี้หมายถึง การให้อภัยที่ไม่ตั้งเพดาน เพราะพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อเราไม่เคยตั้งเพดานเช่นกัน

ในอุปมา กษัตริย์ยกหนี้ให้ผู้รับใช้ “หนึ่งหมื่นตะลันต์” เป็นจำนวนมหาศาลเกินกว่ามนุษย์คนหนึ่งจะหาใช้ได้ตลอดชีวิต พระเยซูเจ้าจึงใจใช้ตัวเลขที่เกินจริง เพื่อบอกว่า “หนี้บาปที่พระเจ้าทรงยกให้เรา นั้น ใหญ่กว่าหนี้ที่ผู้อื่นติดค้างเราอย่างเทียบกันไม่ได้”

แต่ผู้รับใช้คนนั้นออกจากพระราชวัง พบเพื่อนที่ติดหนี้เพียงหนึ่งร้อยเหรียญ เขากลับ บีบคอและสั่งให้จับเข้าคุก

นี่คือโศกนาฏกรรมของผู้มีศาสนาแต่ไม่มีพระเมตตา เขาคูกเข้าขอความเมตตาจาก พระเจ้า แต่เมื่อขึ้นขึ้นกลับไปบีบคอเพื่อนมนุษย์ เขาอยากให้พระเจ้าใช้ความเมตตา กับตน แต่ใช้ความยุติธรรมอย่างไรเมตตากับคนอื่น เขาออกจากพระราชวังพร้อมกับ หนี้ที่ถูกกลบแล้ว แต่หัวใจของเขายังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

3. เราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิต แม้กระทั่งชีวิตของผู้ที่ทำร้ายเรา

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านที่สองว่า “ไม่มีใครในพวกเราที่มีชีวิตเพื่อตนเอง... ถ้าเรามี ชีวิต เราก็มีชีวิตเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำนี้หมายความว่า แม้แต่ความเจ็บปวดของเรา ก็ไม่ใช่สิ่งที่เราจะใช้ตามใจตนเอง เราไม่อาจนำบาดแผลไปเป็นอาวุธทำร้ายคนอื่น เพราะเราเป็นของพระเยซูเจ้า

เราตายและกลับมีชีวิตพร้อมกับพระองค์ ดังนั้น เราจะปล่อยให้อดดีฝังเราอยู่ในหลุมศพ แห่งความโกรธไม่ได้ การให้อภัยคือการยอมให้พระเยซูเจ้ากลืนก้อนหินออกจากปาก คูหาหัวใจ เพื่อให้เราออกมามีชีวิตใหม่

4. การให้อภัยไม่ใช่การบอกว่า “ไม่เป็นไร”

เราต้องเข้าใจให้ชัดว่า การให้อภัยไม่ได้แปลว่า ความผิดนั้นไม่สำคัญ, ผู้กระทำผิดไม่ ต้องรับผิดชอบ, เหลือต้องกลับไปอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกทำร้าย, พระศาสนจักรต้อง ปกปิดความผิดเพื่อรักษาชื่อเสียง

ตรงกันข้าม ความรักต้องการความจริงและความยุติธรรม ผู้กระทำผิดต้องกลับใจ ชดใช้ และรับผลจากการกระทำของตน โดยเฉพาะในกรณีความรุนแรง การทุจริต หรือ การล่วงละเมิด

แต่การให้อภัยหมายถึง: “ฉันจะไม่ยอมให้ความผิดของคุณเปลี่ยนฉันให้กลายเป็นคน แบบเดียวกับที่คุณเป็น ฉันจะมอบการพิพากษาไว้ในพระหัตถ์พระเจ้า และไม่ใช่ชีวิตที่ เหลือเพื่อแก้แค้น”

เราอาจให้อภัยได้ แม้ยังไม่สามารถคืนดี เพราะการคืนดีต้องอาศัยคนสองฝ่าย แต่การ ให้อภัยเริ่มต้นได้จากหัวใจของเราเพียงฝ่ายเดียว

5. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

พระศาสนจักรจะประกาศเรื่องพระเมตตาอย่างน่าเชื่อถือได้อย่างไร หากภายในวัดเรายังไม่พูดกัน เพราะเรื่องที่น่า เรื่องกลุ่ม เรื่องตำแหน่ง หรือคำพูดเมื่อหลายปีก่อน?

บางครั้งเราแบ่งฝ่ายเป็น “พวกฉัน-พวกเธอ” ในนามของการปกป้องความถูกต้อง แต่พระศาสนจักรไม่ใช่ศาลที่คนสมบูรณ์แบบมานั่งตัดสินคนบาป พระศาสนจักรคือบ้านที่คนบาปซึ่งได้รับการอภัย มาฝึกให้อภัยกัน

เราอาจพูดว่า “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น” ทุกวัน แต่ประโยคนี้หนักหน่วงมาก เพราะเท่ากับเรากำลังทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดปฏิบัติต่อข้าพเจ้า แบบเดียวกับที่ข้าพเจ้าปฏิบัติต่อคนที่ทำผิดต่อข้าพเจ้า”

ถ้าพระเจ้าทรงให้อภัยเราเท่ากับที่เราให้อภัยคนอื่น วันนี้เราจะเหลือพระเมตตามากเพียงใด?

บทสรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

วันนี้พระเยซูเจ้าไม่ได้ถามว่า “ใครเป็นหนี้เรา?” แต่ถามว่า “เราลืมไปหรือยังว่า พระเจ้าทรงยกหนี้ให้เราแล้วมากเพียงใด?”

ขอให้เรานึกถึงชื่อของคนหนึ่งที่เรายังโกรธ ยังไม่อยากพบ หรือยังพูดถึงเขาด้วยความขมขื่น เราอาจยังไม่มีพลังไปกอดเขาอย่าง **นักบุญโจวานนี กวัลแบร์โต** แต่วันนี้เราสามารถเริ่มต้นด้วยคำภาวนาสั้น ๆ ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ข้าพเจ้ายังให้อภัยเขาไม่ได้ แต่ข้าพเจ้ายินดีที่จะยอมให้พระองค์ เริ่มต้นการให้อภัยในหัวใจของข้าพเจ้า”

การให้อภัยไม่ได้เปลี่ยนอดีต แต่เปลี่ยนอนาคต ไม่ได้ประกาศว่าผู้ทำผิดเป็นผู้ชนะ แต่ประกาศว่า ความชั่วร้ายจะไม่มีคำพูดสุดท้าย และเมื่อเราวางดาบแห่งความแค้นลง พระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงจะทรงกัมพระเศียร และตรัสกับเราว่า “วันนี้ เจ้าไม่ได้สูญเสียศักดิ์ศรี เจ้าได้หัวใจของเจ้ากลับคืนมาแล้ว” อาเมน

อยากเล่าเรื่องราวของโยเซฟิน บาคีตา ให้ฟัง (ถ้าท่านมีเวลา)

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เด็กหญิงชาวซูดานคนหนึ่งถูกพ่อค้าทาสลักพาตัวไปจากครอบครัว ขณะมีอายุประมาณ 7–8 ขวบ เธอตกใจและบอบช้ำจนลิ้มแม้กระทั่งชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ พ่อค้าทาสจึงเรียกเธอว่า “บาคีตา” ซึ่งในภาษาอาหรับแปลว่า “ผู้โชคร้าย” ช่างเป็นชื่อที่ประชดชีวิตเหลือเกิน—เพราะเธอถูกซื้อขายเปลี่ยนมือหลายครั้ง ถูกเปลี่ยนดีและครั้งหนึ่งนายหญิงสั่งให้ใช้มีดกรีดร่างกายเป็นลวดลายถึง 114 แผล แล้วนำเกลือถูลงบนบาดแผล เพื่อให้แผลเป็นติดอยู่กับเธอตลอดชีวิต

ต่อมา บาคีตาถูกพามายังอิตาลี ได้รู้จักพระเจ้า ได้รับอิสรภาพตามกฎหมาย และสมัครเข้าเป็นนักบวชคณะธิดาแห่งความรักคานอสเซียน เธอได้รับศีลล้างบาปโดยใช้นามว่า “โจเซฟีน”

หลายปีต่อมา นักศึกษาคนหนึ่งถามเธอว่า “ซิสเตอร์ครับ ถ้าวันหนึ่งซิสเตอร์ได้พบพ่อค้าทาสที่ลักพาตัวซิสเตอร์ และคนที่เคยทรมานซิสเตอร์ ซิสเตอร์จะอย่างไร?”

ทุกคนคงคาดว่าเธอจะตอบว่า “ฉันจะถามเขาว่า ทำกับฉันเช่นนั้นได้อย่างไร?” หรืออย่างน้อย “ฉันไม่อยากเห็นหน้าพวกเขาอีก” แต่บาคีตาตอบทันทีว่า “ถ้าฉันได้พบคนที่ลักพาตัวฉัน และแม้แต่คนที่ทรมานฉัน ฉันจะคุกเข่าลงและจูบมือของพวกเขา เพราะถ้าเรื่องเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น ฉันก็คงไม่ได้มาเป็นคริสตชนและนักบวชอย่างทุกวันนี้”

นี่คือข้อคิดที่น่าทึ่ง: คนที่ถูกเรียกว่า “บาคีตา—ผู้โชคร้าย” ทั้งที่ชีวิตเต็มไปด้วยความทุกข์ กลับค้นพบในภายหลังว่า ความโชคร้ายของเธอไม่ใช่การที่ไม่เคยถูกทำร้าย แต่คือการที่พระเจ้าไม่ทรงยอมให้ความชั่วร้ายที่คนอื่นทำ เปลี่ยนเธอให้กลายเป็นคนขมขื่น บาคีตาไม่ได้เรียกการค้าทาสว่าเป็นความดี และไม่ได้บอกว่าการทรมานเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า แต่เธอกำลังประกาศว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำลาย พระเจ้าทรงไถ่กู้ได้ สิ่งที่มนุษย์ตั้งใจให้เป็นบาดแผล พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นประตู่แห่งพระพรพรทานได้”

ข้อคิดสำหรับไตร่ตรองกับพระวรสารวันนี้

“ผู้รับใช้ในพระวรสารได้รับการยกย่องนี้ แต่หัวใจยังเป็นทาสของความเห็นแก่ตัว ส่วนนักบุญบาคีตา แม้เคยเป็นทาสทางร่างกาย แต่เมื่อเธอให้อภัย เธอก็กลายเป็นอิสระอย่างแท้จริง เพราะโซ่ตรวนที่หนักที่สุดไม่ใช่โซ่ที่ข้อเท้า แต่คือความแค้นที่ลุ่มหัวใจ”

“เราอาจย้อนกลับไปลบรอยแผลไม่ได้ แต่เราสามารถเลือกได้ว่า รอยแผลนั้นจะกลายเป็นพิษ หรือกลายเป็นช่องทางที่พระพรพรทานของพระเจ้าไหลผ่าน

การให้อภัยไม่ได้ทำให้ผู้กระทำผิดชนะ แต่ทำให้เขาไม่มีอำนาจควบคุมชีวิตเราอีกต่อไป”

พ่อเคยอยู่ชูดาน 3 ปีเต็ม จึงจำเรื่องนี้ได้ดี เหตุการณ์สองช่วงที่ต่อเนื่องกัน:

- วันที่ **17 พฤษภาคม 1992** สมเด็จพระสันตะปาปา นักบุญยอห์น ปอลที่ 2 ทรงสถาปนาบาเคีตาเป็นบุญราศี ณ กรุงโรม
- วันที่ **10 กุมภาพันธ์ 1993** พระองค์เสด็จเยือนคาร์ทุม ประเทศชูดาน และถวายมิสซาใหญ่เพื่อถวายเกียรติแด่ “บุญราศีโจเซฟิน บาเคีตา—ธิดาแห่งแผ่นดินชูดาน” ณ Green Square

นี่ช่างเป็นความทรงจำที่ล้ำค่ามาก— เพราะว่าเด็กหญิงที่ถูกพรากออกจากชูดานในฐานะ “ทาสนิรนาม” กลับคืนสู่ชูดานในฐานะ “บุญราศีผู้เป็นธิดาของแผ่นดิน”

“บาเคีตาถูกนำออกจากชูดานด้วยโซ่ตรวน โดยไม่มีแม้แต่ชื่อของตนเอง แต่กว่าหนึ่งศตวรรษต่อมา เธอกลับมายังชูดานโดยไม่ต้องเดินทางด้วยร่างกาย พระสันตะปาปาทรงนำชื่อของเธอกลับมา และประชาชนทั้งแผ่นดินเรียกอดีตทาสคนนั้นว่า ‘บุญราศี—ธิดาของเรา’” อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนตัจจอนัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

